

Aan de vriendenkring van Stichting Jan XVII

Zeeveld, datum

Beste vriendinnen en vrienden,

“En nu weet ik niets meer te schrijven“. Wat ooit het standaard slot was van de brieven die ik als kind schreef, dringt zich dit jaar op als thema van de jaarlijkse Vriendenbrief. Want als de kunst van het verstillen in Zeeveld een grote rol speelt, is het dan geen contradictie daarvan verslag te doen? De grondgedachte achter het verstillen is toch om in een ‘wolk van niet weten’ te leren wonen om zo, in en door de Wetende zelf, op vaste grond gezet te worden. Is dan niet elke letter die ik op papier zet een brevet van onvermogen?

Waarschijnlijk wel, maar ook: misschien is dat nu juist de weg van de monnik. Om de spanning van de onvolmaaktheid te leren erkennen, uithouden en doorstaan. In duisternis te durven verkeren in het vaste vertrouwen alleen zo, door Het Licht, in bezit te kunnen worden genomen en daarmee: bevrijd te zijn.

Dat van dat ‘vaste vertrouwen’ smokkelde ik er nu even snelletjes bij, maar daarin ligt nu net wel het vreemde én het wezen van de monastieke roeping. Eerst krijg je de ultieme genadeslag, en vervolgens mag je die genade met vallen en opstaan leren belichamen. Omdat hij van de bron heeft mogen drinken, zoekt een monnik de woestijn. Hij ontvangt ruggengraat opdat hij zich van zijn slaphed bewust durft te gaan worden.

Toegegeven: dit alles heeft een hoog ‘wie oren heeft die hore’ gehalte. In mijn oude beroep als communicatieadviseur zou ik gezegd hebben: “daar ga je de strijd echt niet mee winnen hoor. Als de inzet is dat zich in Zeeveld een frisse vorm van monastiek leven ontwikkelt zul je toch echt met een wat concreter aanbod moeten komen. Dit is onbegrijpelijke taal.” En in dezelfde rol zou ik zeker ook hebben geadviseerd om: “eens wat meer naar buiten te treden”. Om “wat meer activiteiten te ontwikkelen om meer mensen de gelegenheid te geven kennis te maken met wat er zoal in Zeeveld gebeurt”. Om “draagvlak te ontwikkelen”.

Inmiddels al weer vijf jaar in mijn nieuwe rol bij Jan XVII, kan ik alleen maar immens dankbaar zijn dat de muizenissen van de communicatieadviseur de mijne niet meer zijn. Als Benedictus de poort van het klooster aanvankelijk stevig gesloten houdt voor wie monnik zegt te willen worden, is dat niet omdat hij onaardig wil doen. De dichte kloosterpoort verbeeldt de vaak al te gretige antwoorden en oplossingen, zorgen misschien ook wel, van kerk en wereld. En met Jezus zegt Benedictus als het ware: “weet je zeker dat je die achter je wilt laten?”

Jan XVII

Want dat is wat er van je wordt verwacht als je zegt God met heel je hart te willen zoeken. De onverstoorbare bereidheid om wat in jouw ogen verstandig of zinnig of juist of begeerlijk lijkt, steeds weer door God op zijn kop, en daarmee recht te laten zetten.”

Ten diepste te verstillen is daarbij van essentieel belang en daarom houd ik het hier bij. Geworteld in de liefde van Christus, staat mijn weten met de dag op lossen schroeven, hapert mijn pen en verder weet ik het ook niet, anders dan dat ‘mijn beker overvloeit’. Maar wat meer kan een mens zich wensen?

Toch nog een enkel woord over de context waarbinnen het verstillen plaatsvindt. De maandelijkse monastieke driedaagsen zijn vrijwel altijd volgeboekt. De belangstelling blijft toenemen, ook doordat de deelnemers anderen doorverwijzen en zelf weer terugkomen. Met hulp van een groep vrijwilligers die hier een ‘vakantiewerkweek’ kwam doorbrengen, werden in het voorjaar weer een paar kamers in het slaapverblijf geschilderd en onderging de grote zitkamer een metamorfose. Verder werden ondermeer de CV ketels van het voorhuis vervangen, kreeg een deel van de voorgevel nieuwe goten en werd de schoorsteen aangekleed met een sierlijke kap. Dat het serredak nu echt op z’n laatste benen loopt, werd duidelijk toen een deel daarvan onlangs bij de eerste de beste najaarsstorm wegwaaide. Met wat noodreparaties hopen we het daar nu droog te houden tot maart. Dan verwachten we een begin te maken met een over meerdere jaren uit te smeren verbouwing die er toe moet leiden dat de serre ook in de winter bewoonbaar wordt. Doordat de belangstelling om het huis te huren blijft toenemen, blijven we, ondanks de hoge kosten die dit alles met zich meebracht, toch ook financieel aardig boven water.

Het allerbelangrijkste gebed, zo zegt meester Eckhart, kent slechts twee woorden: Dank U. Ook u wil ik, mede namens het bestuur, graag bedanken, voor uw aanhoudende belangstelling, in welke vorm dan ook. En mocht uw steun ook dit jaar zijn weg vinden naar onze bankrekening 1333.71.018 t.n.v. Stichting Jan XVII te Castricum, dan zijn wij u daarvoor natuurlijk zeer erkentelijk. We zouden graag een mechaniek installeren waardoor het klokje boven de entree de tijd kan gaan slaan. Helpt u ons dit mogelijk te maken?

Met warme wensen voor verstillde (feest)dagen,

Stichting Jan XVII

Thomas van Kleef

MONASTIEK CENTRUM ZEEVELD
STICHTING JAN 17, NOORDERSTRAAT 2, 1901 MT CASTRICUM 0251-658457
WWW.JAN17.NL, WWW.ZEEVELD.NL

Jan XVII